

“Never Give Up”

Geef Nooit Op

“Never Give Up”

Geef Nooit Op

Andreas F Gieswinkel

Schrijver: Andreas F Gieswinkel
Coverontwerp: Yann Novakov (Bulgaarse artiest)
ISBN: 9789463422000
© Andreas F Gieswinkel

Voorwoord:

Je vroeg alleen maar een beetje liefde, een arm om je schouders en de veiligheid van een thuis. Je bedelde om aandacht, maar je kreeg het niet. Je was eenzaam, maar ze zagen het niet.

Al deze gevoelens lopen als een rode draad door je leven. Het maakte je geen gemakkelijk mens, en je leerde de zwarte kant van het leven kennen. En je bent er haast aan onderdoor gegaan. Niet zonder kleerscheuren, maar je bent er bovenop gekomen.

De klappen die je gehad hebt brachten je uit evenwicht, maar toch ben je een beminnelijk mens gebleven zonder bitterheid en haat. Jou God kwam op tijd in je leven en nam je aan de hand. Je voelde zijn liefde, zijn arm om je schouders en de geborgenheid van zijn thuis, zijn handen om je hart. Dit boek laat mensen kennis maken met een mens, van zijn mooie kant maar ook zijn duistere. Zonder mooi schrijverij leer je hem kennen, zijn geloof in het leven en de kracht om altijd in zich zelf te geloven, ook in de momenten van twijfel. Deze mens heet
Andreas Gieswinkel

Iemand die heel veel
Van hem houd   Rie van Jos

Dit boek is tot stand gekomen, door creatieve inspiratie en ingeving van de Heilige Geest, door Jezus Christus. Zoon van de Heer, onze God. Het verhaal in dit boek, is gebaseerd op een waar gebeurd verhaal. De namen in dit boek zijn fictief.

Hoofdstukken:

Het begin

Venlo

Uit huis

Agnespaviljoen

Weer thuis en weer uit huis

Naar Venray

Mensen verliezen

Naar Roermond

Terug naar Venlo

Houd God ook van mij?

Kent God mij nog wel

Naar Engeland

Ik wil mijn leven beteren

Weer weg uit Venlo

Venlo I'm back

De Neshoeve

De duivel doet er alles aan me kapot te maken

Hegelsom en een nieuwe baan als chauffeur

Einde Munckhof, begin van.....

De reis naar Bulgarije

Proberen het beste ervan te maken

Het einde en het begin

Op tour naar Oostenrijk en Duitsland

Conferenties en misschien trouwen

Een nieuwe vriend in Bulgarije

Werken als kok of toch niet

Speciaal bedankt en uitleg

Nawoord

1 Het begin

Het is 27 november 1972 te Krefeld, Duitsland. Buiten is het koud. De eerste sneeuw valt uit de lucht, en op straat is het muisstil. En toch, daar bij het ziekenhuis hoor je gekrijs. Daar in het bed van het ziekenhuis is een kind geboren met de naam Andreas. Ik word, door een zuster, in de armen van mijn moeder gelegd, en val daar in een diepe slaap. Als ik wakker word kijk ik om mij heen en zie niemand meer. Ik wil aandacht en begin direct met schreeuwen. Daar komt de zuster al. Ze neemt mij op, en houdt mij in haar armen vast, en geeft mij de fles en legt me direct weer terug in mijn bedje.

Alles gaat zo zijn gangetje. Na een paar dagen, mag ik al met mijn moeder naar huis. He, Jippie naar huis. Ik krijg eindelijk te zien waar ik woon. Alles ging zo snel. Als alles langer duurde, gaat het ook meer kosten, en niks mag te veel kosten. In de haast die er is, word er ook veel vergeten te noteren. Op welke dag ik geboren ben, hoeveel ik woog, hoe lang, enz. Waarom wordt er niets opgeschreven? Ben ik niet belangrijk dan? Waarom wordt er geen boekje gemaakt? Ze zal alles wel onthouden. Mamma is ook zo goed. Ze neemt mij ook snel mee naar huis. Daar mag ik rondkruipen en spelen. Daar zie ik mamma veel, want daar kunnen we veel spelen.

Ik word ouder en groei op in Krefeld. Ik speel vaak buiten in de zandbak. Ik bak zandkoekjes, en speel met de meisjes uit de buurt. Ik zie dan ook vaak, dat de meisjes, cadeautjes krijgen van de aardige buurvrouw. Maar ze geeft alleen de meisjes wat. Mij roept ze enkel wat na. En begint dan altijd te lachen. Ik sta dan weleens voor haar raam, en roep haar naam, maar geen reactie. Ik word dan altijd van

mijn eigen moeder teruggeroepen. Ik heb alleen twee zussen dus dat is bekend terrein voor mij.

Overdag ga ik naar de kleuterschool en moet in de middag een dutje doen. Moet dat nou elke dag. Bah ik haat dat. Dan word je in een bedje gelegd, en gaat het licht uit. Alles wordt dan stil gemaakt. En dan wordt ook nog alles donker gemaakt. Alsof ik niet het licht van de zon door de gordijnen dan kan zien. En dan mag je ook niet om je heen kijken. Ik wil niet slapen en schreeuw en krijs, maar dat heeft allemaal geen zin. Ik moet en zal gaan slapen. Wacht maar als ik ouder word dan laat ik jullie een middagdutje doen. En als de pauze is mogen we buiten spelen.

Ik ga na school samen met mijn zus, Angelina, weleens in de buurt van de school spelen. Daar hebben ze maïs geplant en daar is het leuk om tussen door te rennen. Tussen de hoge planten in. Niet zien waar je op een gegeven moment bent. De spanning van onwetendheid. De adrenaline die door het lichaam heen giert. En enkel maar de hemel te kunnen zien. Goed luisteren naar mijn zus. Waar zij zich ongeveer bevindt. Horen hoe zij mij roept. Teruggroepen, maar elkaar voor een moment niet kunnen vinden. Heerlijk is dat gevoel. Op een gegeven moment ziet mijn zus een hondje. “Kijk” roept ze mij toe “laten we die gaan vangen”, maar ik heb sandalen aan en daar valt echt niet op te rennen. Dus ik denk dat ik ze maar beter even uit kan doen. Ik trek mijn sandalen uit en Angelina ziet het. “Vergeet je niet waar je de sandalen laat staan?” bijt ze me toe. Ik kijk haar boos aan en denk, waar bemoeit die zich mee. “Ik kan met sandalen niet rennen, dus ik zet ze hier neer naast die maïskolf die aan de grond hangt”, roep ik terug. Ik trek mijn sandalen uit en ren achter de hond aan, maar natuurlijk kunnen we de hond na een paar meter al niet meer zien. Ik kijk Angelina aan en zij mij. “Laten we teruggaan we moeten op tijd thuis zijn voor het eten”, roept zij. We rennen terug naar de plaats

waar we begonnen, maar waar stonden mijn sandalen nu? Ik kijk nog even rond, maar zie de sandalen nergens. En waar is eigenlijk Angelina? Dan zie ik mijn mamma Liset, aankomen. Zij kijkt niet echt vrolijk. O en daar is Angelina ook. Komen ze me helpen zoeken naar mijn sandalen? Mamma is behoorlijk boos en ik moet op mijn sokken naar huis. Onderweg duwt ze me regelmatig vooruit. “Kom op, doorlopen” roept ze me boos na. Ik moet voor straf zonder eten naar bed en morgen op mijn pantoffels naar school. Dat waren de enige schoenen die ik had. Op school lachen ze me allemaal uit. Wat moet ik doen? Ik ga naar de juffrouw en vertel het haar. “Is je eigen schuld, maar je krijgt straks van je moeder wel nieuwe schoenen” verteld ze mij. Als ik na school weer naar huis ga krijg ik van mamma nieuwe schoenen.

Hmm, we zijn niet echt rijk, volgens mij zijn deze schoenen van Petra mijn oudste zus geweest. Ze voelen ook een beetje groot aan, maar ik kan er wel op lopen, al is het maar tijdelijk. Ik voel me dan ook ineens een stuk belangrijker. Ik draag de schoenen van mijn zus. Ik ben mijn sandalen en mijn straf dan ook weer snel vergeten. Maar ergens lopen ze wel lekker. Vol trots loop ik er de volgende dag mee naar school. Ik laat trots mijn juffrouw mijn nieuwe schoenen zien. Maar de juffrouw vindt het niet om te lachen. Ik krijg te horen dat ik er niet uit zie. Ze zal mijn mam wel even bellen. Wat is er mis met deze schoenen. Dat is niet leuk zoals ze reageerde. Ik begin mij een beetje te schamen voor hoe ik erbij loop. Als het zover is, dat we buiten mogen spelen, kruip ik in een hoekje weg. Ik wil niemand zien. Laat me maar met rust. Ik draag lelijke schoenen. Ze zijn niet mooi en al helemaal niet stoer. Ik schaam mij diep, en zou het liefst de schoenen weer uit willen doen, maar dat kan ik niet, want dan wordt mamma weer boos op mij. Ik houd ze aan, maar verstop overal waar ik maar kan, mijn schoenen ver onder de stoel. Zodat niemand ze kan zien.

Het is zo ver, ik word eindelijk 4 jaar. Ik mag met pappa, Jozef, naar de kroeg. Ik verheug me erop en wacht ongeduldig wanneer ik met pappa naar de kroeg mag. Als we naar de kroeg lopen, mag ik bij pappa op de schouders. Kijk allemaal, dit is mijn pappa. Ik ga samen met hem naar de kroeg. Ik loop te lachen en te praten, ik praat de oren van pappa's kop. Wat betekent dat eigenlijk? Je kunt je oren toch niet afleggen? Of kan dat wel? Wil pappa niet naar mij luisteren dan? Mamma zegt dat ze het eigenlijk niet wil hebben. De kroeg is geen plaats voor zo een kleine jongen als ik. Ik heb daar eigenlijk niks te zoeken. Maar pappa komt er ook heel vaak. Maar als pappa weer eens naar de kroeg is geweest, heeft hij altijd een vreemde lucht. Als we in de kroeg komen, vraagt pappa mij: "wat wil je drinken?" Ik kijk om mij heen en zie allemaal vreemde mannen naar mij kijken en zachtjes beginnen te lachen. Ik voel me dan ook niet helemaal op mijn gemak, maar wat maakt het uit. Ik ben er met mijn pappa. Ik kijk pappa aan en haal mijn schouders op. "Wil je jouw eerste pilsje hebben?" vroeg pappa. Ik knik en denk 'oeh das cool.' Als pappa dat drinkt wil ik dat ook. Ik pak het glas aan en stoot met pappa aan. Hmm, dat smaakt raar een beetje bitter, maar wel prima te drinken. Als ik het op heb, wat eigenlijk wel lang scheen te duren. Het is ook een groot glas. Als ik het glas zie, vraag ik me eerst af, hoe ik het glas leeg moet krijgen. Maar als ik het dan uiteindelijk leeg heb, moeten we weer gaan. Als we thuis komen staat mamma ons al op te wachten. Ik ren naar mamma toe en wil haar mijn avontuur vertellen, maar mamma wil niet luisteren. Ze loopt langs mij heen naar pappa toe. Ik wil mamma wat vertellen en loop naar haar toe en roep: "mamma." Ze hoort me niet. Ok, ik weet dat als ik aan haar broekspijp trek, ze altijd wel even kijkt en naar mij luistert, maar zelfs daar reageert ze niet op. Waarom luistert mamma niet naar mij? Ze ziet pappa toch heel vaak? Ik zie mamma niet zo veel, moet altijd naar die stomme school, waar ze me uitlachen om mijn schoenen. Die snappen natuurlijk niet, dat mijn schoenen van mijn zus komen. Ze zijn volgens mij gewoon een beetje jaloers op mijn schoenen. Maar ik wil nu wat vertellen aan mamma. "De kroeg was zo leuk. Ik heb mijn eerste biertje gedronken. Dat was

heel lekker mamma en ik heb met de andere mannen daar gezeten. Was heel leuk hoor mamma.”

Weer krijgen ze ruzie, want ze hebben dat wel vaker de laatste tijd. Dan vraag ik me altijd af, of ze ruzie maken om mij. Ik vind dit niet leuk. Waarom doen ze zo gemeen tegen elkaar? Heb ik weer iets fout gedaan? Ik moet naar mijn kamer en mag pas eten als de kleine wijzer net over de helft is. En ik moet dan direct naar bed. Zie je wel, krijg ik straf. Wat heb ik gedaan? Ik heb toch gedaan, wat pappa ook doet? Dat is toch goed? Waarom krijg ik dan straf? Ik wil nog niet naar bed. Ik wil nog bij mamma en pappa zijn. Kunnen jullie niet lief zijn voor elkaar. Diezelfde avond gaat pappa weg en komt niet terug. Hij blijft een paar dagen weg en als hij weer eens thuiskomt, zit ik op de rode zitzak in de woonkamer, maar word door mamma naar mijn kamer gestuurd. Krijg ik alweer straf. Pappa is eindelijk hier, en dan moet ik weg. Ik wil veel liever met pappa even spelen.

En moet ik direct naar bed. Maar ik kan niet slapen, want ik hoor ze weer ruzie maken. Ik kijk er stiekem na, door een kiertje van de deur. De ruzie wordt deze keer wel heel erg. Waarom is mamma zo boos? Dan hoor ik hoe pappa mamma slaat. Ik wil erna toe gaan, maar dan komt Petra eraan. Ze komt mij in bed stoppen en mij vertellen dat ik in bed moet blijven. Ik wil dit niet. Ik wil er weer naar toe en helpen. Ik moet ervan huilen, maar moet van Petra in mijn bed blijven. Ik loop toch weer stiekem naar de deur en sla gaande wat er vervolgens gebeurt. Petra is aan het bellen en pappa en mamma maken nog altijd ruzie. Petra komt weer terug en Angelina is ondertussen ook op mijn kamer gekomen. Ook Angelina moet huilen en Petra ook. Dan gaat de deurbel. Petra doet de deur open, en de politie komt binnen. Heeft Petra de politie gebeld? Maar waarom doet ze dat nou? Ik snap er helemaal niets van. Wat is er aan de hand? De politie neemt pappa mee en de sfeer in huis is gespannen. Ik word naar bed gestuurd en moet nu lief gaan slapen. Ik lig in bed en zie nog steeds de beelden

voor mij hoe pappa mee genomen word. Ik kan dat beeld maar niet vergeten. Mijn pappa in de boeien met aan elke kant een agent. Wat heeft pappa dan verkeerd gedaan?

Het is al laat als ik al huilend in slaap val, en ik de eerste nachtmerrie krijg van mijn pappa die uit huis word gehaald. De volgende morgen als ik opsta, hoef ik niet naar school. Ik mag de hele dag thuisblijven en spelen. Maar ik ben aan kijken wat er om mij heen gebeurd. Wat is er aan de hand. De sfeer die in huis hangt is raar en merkwaardig. En waar is mamma? Ik heb haar de hele morgen nog niet gezien. Als ik op zoek ga naar mamma kom ik niet verder dan de gang. Daar is Petra die mij opvangt en met mij een stuk gaat wandelen. Als de avond is gevallen, krijgen we bezoek. Er is een vreemde vrouw die ze Hennie noemen. Ik moet bij een vreemde man in de auto en we rijden s 'nachts van huis weg. Ik kijk nog een keer achterom en ergens weet ik dat ik hier nooit meer terug kom.

***

2 Venlo

Als ik wakker word lig ik in een vreemd bed. Ik ken dit bed niet, waar ben ik. Ik loop naar buiten en merk dat we bij vreemde mensen op bezoek zijn. Ze zijn zo vreemd en praten in een taal die ik niet begrijp. Wat zeggen die nou allemaal. Ik ga stil ergens op de bank zitten en zeg maar niets meer. Ik wacht wat er gaat gebeuren, maar het duurt allemaal zo lang. Gaan we nog iets doen? Dan ga ik naar mamma toe, om te vragen of ik buiten mag spelen. “Maar niet te ver weg gaan”, zegt mamma. Wat bedoelt ze daar mee? Ik ga naar de gang en kijk om mij heen. He, daar is die vreemde man weer. Die neemt mij bij de hand en loopt met mij naar buiten. Wat heeft die man grote handen zeg. En die praat ook al zo raar. Als ik buiten kom, laat hij mijn hand los en ik ren naar voren het pad af. Als ik daaraan kom, merk ik dat ik de straat niet ken. Ik kijk wat om mij heen en weet even niet waar ik heen moet gaan, maar ik kan niet naar binnen gaan. Want dan moet ik weer op die bank gaan zitten. En die zit zo hard. Dat is niet leuk, met al die grote mensen en maar stil zitten en luisteren naar een taal die ik niet begrijp. Ik begin de straat uit te lopen en loop een hoek om. En nog een en nog een en nog een en dan draai ik me om. He, waar ben ik eigenlijk. Ik wil eigenlijk gaan huilen, maar ik dan word mamma misschien weer boos. Dus ik begin maar langzaam terug te lopen van waar ik kwam. Dan kom ik bij een hoek. Moet ik nu die kant op of die andere kant op? Ik weet het niet meer. Ik begin te rennen en kom allemaal vreemde mensen tegen die me iets toe roepen. Maar wat zeggen die allemaal? Kunnen ze niet gewoon Duits praten? In mijn hoofd ben ik aan het huilen, want ik wil naar pappa en mamma, maar waar was dat ook al weer. En in de verte zie ik die vreemde man weer aan komen. Hij komt op mij afgerend en pakt mij in de armen. Bah, wat stinkt die man. Die heeft absoluut niet dezelfde lucht als pappa om zich heen. We gaan weer naar binnen. We schijnen in Amersfoort te zitten. Ik krijg een ontbijt en eet lief mijn boterhammen op. Ik mag nu niet meer buiten spelen gaan. Waar zijn we eigenlijk, dat ik niet

eens naar buiten mag om te spelen. Ik vind dit niet leuk en dit is erg beangstigend.

Als de dag langzaam verstrijkt stappen we weer in de auto en rijden weer wat rond. We komen in een straat die ik niet ken en lopen een groot huis binnen. Daar is een grote woonkamer, en mamma moet gaan werken. Waarom moet mamma gaan werken? Kan iemand mij dat uitleggen? Wie wil er dan met mij spelen? Waarom luistert er niemand naar mij? Wat moet ik de hele dag hier doen? Ik snap er helemaal niets van!

Het gaat zo een week door als we het eerste bezoek krijgen. Het is familie uit Duitsland. O ja, die ken ik dat is mijn peetoom Peter. Dat is wel een leuke oom. Hij rijdt vrachtauto. Hij heeft zo een mooie vrachtauto met allemaal vlaggetjes voorin. Ik mag een keer met hem mee rijden heeft hij mij beloofd. Ik verheug me er nu al op. Ook komt mijn oom Otto en de peetoom Hans van Angelina wel eens langs. Het is altijd heel leuk als die langs komen. Die komen van Duitsland en brengen altijd cadeautjes en taart mee. Dan wordt er altijd veel gegeten. Maar er wordt ook altijd veel gepraat en dan moet ik lief zijn en mag ik niet spelen met mijn autootjes. Maar Peter is wel erg lief. Van hem krijg ik altijd de leukste cadeautjes. Hij brengt me vaker autootjes mee, en ook een keer een pop. Wat moet ik nou met een pop? Weet die niet dat ik een jongen ben? Ik ben geen meisje. Maar ik heb die pop wel van mijn oom gekregen.

Hij luistert altijd naar mij en ik mag altijd bij hem op schoot. Hij heeft tenminste tijd voor mij. En als hij tijd heeft speelt hij ook met mij. Ik mag van hem veel meer als van mamma. Het is nooit leuk als hij weer moet gaan. Dan ga ik ook altijd aan de deur staan om hem uit te zwaaien. Tot ik hem niet meer zie. En dan ga ik pas naar binnen.

Dan komt de dag dat ik in Nederland de eerste keer naar school moet. Maar ik snap iets niet? Toen Petra en Angelina de eerste keer naar school gingen kregen ze een hele mooie en grote puntzak/muts vol met snoep en schoolspullen, een *schultüte*, waarom krijg ik die niet? Ik moet ergens heen waar ik de mensen niet ken en waar ik de mensen niet versta. Wat moet ik hier? Moet ik hier de hele dag blijven? Ik moet van die juffrouw Nederlands spreken, wat is dat? Dat kan ik helemaal niet. Wat brabbelt die nou allemaal? Moet ik dat kunnen verstaan? Kan die vrouw niet gewoon verstaanbaar Duits spreken? He, volgens mij wordt die mevrouw nu boos, ze begint een rood hoofd te krijgen. En nu loopt ze de klas uit. Hè, niet weg gaan. Ik loop haar snel achterna, want ik wil hier niet blijven met al die vreemde kinderen. Waar is zij nou heen gelopen? Ik kom op de gang, en zie aan mijn rechterkant de jassen hangen. Kijk daar hang mijn jas ook. De hal is zo groot. Waar moet ik nu heen? Is er niemand in de buurt? Het is hier zo stil, en kil. O daar, aan de linkerkant, is de wc. Dat ken ik wel. Dat moet ik even onthouden. Dat is een gemakkelijk punt wat ik kan onthouden. En iets verder naar links is een gang. Daar hoor ik haar volgens mij praten. Ik kijk die kant op, en hoor achter mij de kinderen in de klas schreeuwen en roepen, maar ik versta absoluut niet wat ze zeggen. Ze roepen me van alles toe, ik versta er geen bal van. Dan hoor ik haar aankomen vanuit de gang. Kijk daar is ze, ze neemt mij bij de hand en gaan de klas weer binnen. Ze zet me in een hoek, op de mat. Jippie ik mag lekker spelen met het speelgoed. Lekker ik alleen. De rest van de kinderen moeten gewoon in de kring blijven zitten, terwijl ik mag gaan spelen met speelgoed. O, dat vind ik wel leuk. Als ik zo een tijdje aan het spelen ben, zie ik mijn mamma binnen komen. Ze heeft die vreemde blik weer in de ogen. De blik die niet veel goeds voorspeld. Ze komt naar mij toe, gaan we naar huis? Fijn, weg van hier, eindelijk, ik ben het in ieder geval al meer als zat hier. Wat zegt ze me hier nou? Ze geeft mij op de kop. Omdat ik vertik om Nederlands te spreken. Moet ik nou echt die taal leren? Dit vind ik echt niet leuk, ik snap niets van die taal en die is veel te

moelijk. Maar ik geef niet op. Ik wil het mijn mamma niet moeilijker maken als ze het al heeft. Ze heeft het al moeilijk genoeg.

We zien pappa niet meer, en nu ben ik de enige man in huis. Ik moet snel groter worden, om mijn mamma te steunen en te helpen. Ik moet echt mijn best doen om zo snel mogelijk groot te worden. Ok, dan leer ik Nederlands, en ik ben jong dus ik leer snel. Binnen de kortste keer kan ik Nederlands. Ik kreeg meer waardering voor even. Maar mijn mamma was nog altijd veel werken, en dus kreeg ik veel met mijn zussen te maken.

Zo kreeg ik een keer ruzie met Petra, omdat ik mijn zin niet kreeg. Ik was met knickers aan het spelen in de huiskamer en Petra in de eetkamer. Ik pakte een van mijn dikke bonk op, en gooide die naar mijn zus toe. Zij was toch iets slimmer als ik en trok de tussen deur dicht. Ik gooide zo hard dat ik de knikker in de ruit gooide en dat hij daar bleef zitten. Je kunt je natuurlijk voor stellen wat er gebeurde, toen mijn mamma thuiskwam. De hut was te klein. Ik moest zonder avond eten naar bed. We hadden niet altijd normaal te eten, en zo kwam het weleens voor dat we rijst met kaneel en suiker aten als avondeten. Of dat we warme pudding aten, en dat noemde we dan warme puddingsoep.

Elke dag, ga ik met Angelina naar school. En elke dag, als de school uit was, moest ik op haar wachten tot ze ook kwam. Dan konden we samen naar huis gaan. Maar het duurde altijd zo lang. Ze speelt altijd met al haar vriendjes en vriendinnetjes. En ik moest maar wachten. O, daar is een van mijn vriendjes. Ik ga samen met hem al naar huis toe. We lopen samen de weg die we altijd lopen. Over de stoep, langs de muurtjes, langs de tuin met de wc in de voortuin. Kijk, en daar is ook al het snoepwinkeltje. Daar mag ik van mamma nooit komen, want daar hebben we geen geld voor. We moeten al ons geld sparen, en heel goed uitgegeven. Daarom gaan we ook altijd naar de Aldi toe. Daar is het altijd zo goedkoop, en kan mamma ook haar sigaretten kopen.

Toen ik thuiskwam, stond mamma mij al op te wachten. Ze was ongerust geworden, want Angelina had mij niet gevonden en had door de juffrouw mamma laten bellen. Mamma sloot mij in de armen en omhelsde mij flink. O wat was dat heerlijk. Kunnen we dat vaker doen? Ik was zo blij weer thuis te zijn. En een tijdje later kwam ook Angelina binnen. Zij kreeg op de kop van mamma, want ze had niet goed op mij gepast. Ze kregen behoorlijke ruzie, en Angelina ging boos naar boven. Wat was dat nou weer. Ik ging ook naar boven om Angelina te troosten, maar ik werd boos haar slaapkamer uit gegooid. “Het is allemaal niet eerlijk”, schreeuwde ze. Waar heeft ze het over? Ik probeer haar toch te troosten. Ik wou haar geen pijn doen, maar ik moest zo lang wachten op haar. Ze was ook zo lang met haar vriendjes bezig. Toen ik weer naar onder ging, moest ik bij mamma komen. En wou met mij praten. Over belangrijke dingen. Ik vond het fijn, want ik was de enige man in huis. Ik kreeg te horen, dat ik in de morgen met Angelina naar school moest, en in de middag alleen of met een vriendje mee, naar huis mocht lopen. Dat was leuk om te horen. Ik werd al echt een man. Ik mocht alleen naar huis, zonder Angelina. De volgende dag, was Angelina nog steeds boos op mij. Ik liep snel achter haar aan. Ze liep zo snel en wou ook niet op mij wachten. “Loop toch niet zo snel”, riep ik een paar keer, maar ze wou niet luisteren. Alleen bij de kruisingen wou ze even op mij wachten. Om samen de kruisingen over te steken. En als de school dan uit was, hoefde ik net meer op haar te wachten. Heerlijk was dat. Ik rende dan ook altijd, zo snel als ik kon, naar huis.

Zo gebeurde het ook een keer dat ik een gulden vond op straat. Ik raapte de gulden op, en bekeek de gulden even heel goed. Ik had nog nooit zelf een gulden in de handen gehad. Wat was die mooi. Ik hield de gulden stevig vast en wilde die nooit meer weggeven. Dit was mijn eerste gulden. Helemaal voor mij. Ik kon er mee doen wat ik wou. Ik liep snel verder naar huis, maar toen kwam ik langs de snoepwinkel.

.....Ik bleef staan en keek naar de snoepwinkel, toen weer naar de gulden en nog eens naar de snoepwinkel. Ik keek even naar rechts en toen naar links en toen nog eens naar recht en rende de straat over. Voor de ruit van de winkel bleef ik staan. Ik keek door de ruit van de winkel naar binnen en zag de man staan achter de balie. Dan kijk ik naar het vele snoep. Ik zie allemaal zuurtjes liggen. Rode, groene, blauwe en zelfs rare vormen. En kijk daar zijn ook veters. Kun je dat eten? Wat raar. Het water loopt mij in de mond als ik dat allemaal zie. Maar wat zou die man wel niet denken, als die mij ziet staan? Zou die man weten dat ik de gulden gevonden hebben? Zou hij het aan mamma vertellen? Als ik naar binnen ga om snoep te kopen, mag mamma het zeker niet weten. Dat zou ze denk ik niet goed vinden. Want we moeten dan de gulden heel goed besteden, maar ik krijg niet zoveel snoep. En nu heb ik de kans. Ik sta lang voor het raam en probeer een oplossing te vinden. Maar ik weet er geen. Dan ga ik toch maar naar binnen. Ik loop naar de balie en de man kijkt mij van over de balie aan. “Zo jonge man, wat kan ik voor je doen? Kom je snoepjes kopen?” Hoe weet die man nou dat ik snoepjes kom kopen? Kent die man mij? Ik weet even niks meer te zeggen en houd de gulden omhoog. De man begint te lachen en pakt de gulden van mij aan. “Wijs maar aan welke snoepjes je wilt hebben? Je mag er tien uitzoeken.” Tien snoepjes, dat is veel. Tien snoepjes voor een gulden? Ik weet niet eens of ik zoveel op kan eten. Verlegen begin ik de snoepjes aan te wijzen. De groene, de blauwe en de rode. En die en die en die. Als ik er tien heb uitgezocht, geeft de man mij het zakje. Ik krijg een papieren zakje in mijn handen. Met grote ogen kijk ik naar al dat lekkers. Hmm, wat ziet dat er lekker uit. Dan kijk ik de man weer aan en ren snel de winkel uit. Snel naar huis. Ik hoop dat mijn mamma mij nog niet mist. Ik weet ook niet of ze al thuis is. Ik stop het zakje in mijn jaszak en ren snel naar huis terug.

Als ik thuis kom, blijkt dat mamma nog niet thuis is. Of is ze al thuis geweest en is ze mij aan zoeken? Ik heb al een paar keer op de bel gedrukt, maar niemand doet open. Ik heb ook al een paar keer met de

brievenbus gekletterd, maar ik krijg geen reactie. Dan merk ik dat ik eigenlijk heel erg naar de wc moet. Is er niemand die mij even binnen kan laten? Ik kijk om mij heen, maar zie niemand die ik ken. Ik loop heen en weer, maar er komt niemand. Ik moet eigenlijk heel hard poepen, maar de deur is dicht. Waar moet ik nu heen gaan? Ik kan niet de straat over steken, want dat mag ik niet van mamma. Weer druk ik op de bel, maar mamma is nog altijd niet thuis. Niemand doet open. En waar is Angelina dan? Die zou toch ook al moeten komen? Dan doe ik het maar op de stoep. Is onze stoep zegt mamma altijd. Wij moeten de stoep ook schoonhouden, maar ik moet zo nodig. Ik ga op mijn hurken naast de deur zitten en poep even snel. Ziet toch niemand. Net als ik klaar ben en ik mijn broek heb opgetrokken komt mamma eraan. Ik ben net op tijd klaar. Ik ren snel naar binnen en naar de wc, om mijn billen nog even af te vegen. Dan hoor ik mamma komen, "heb jij voor de deur gepoept?" vraagt ze mij. Hoe weet zij dat nou. Ze had het toch niet gezien toen ik met haar naar binnen ben gegaan? Ik probeer haar heel onschuldig aan te kijken en zeg, "nee hoor." Maar mamma weet het al. De buurvrouw had mij voor de deur gezien, en die heeft het mijn mamma verteld. Wat een rare buurvrouw. Hoe kan de buurvrouw dat nou gezien hebben? Ik zat op mijn hurken voor de muur. Ik moet het hoopje voor de deur opruimen, hoe dat is mijn probleem. Ik neem een emmer en een spons en een schepje en ga naar buiten om het op te ruimen. Als ik buiten aan het opruimen ben, kijken mensen me allemaal raar aan. Wat kijken ze toch allemaal raar. Moeten zij dan nooit poepen? Ben ik de enige die het moet doen? Als ik klaar ben en naar binnen ga, zie ik dat Angelina en Petra er al zijn, ze kijken me aan en beginnen te fluisteren en te lachen. Dat is niet leuk. Dan gaan we aan tafel en gaan eten. Na het eten moet ik de afwas doen in mijn eentje als straf. Dat is niet eerlijk. Ik kom thuis, en er is niemand, ik moet naar de wc, en kan niet. En als ik het dan toch doe, i.p.v. het in te houden of in mijn broek te poepen, krijg ik ook nog straf. Dat is niet eerlijk. Na de afwas, ren ik snel naar mijn kamer. Daar verstop ik mijn snoepgoed onder mijn matras. Niemand mag weten dat ik het heb. Dit is helemaal van mij alleen. En als ik dan s

'avonds naar bed moet, en het licht is uit, ga ik nog lekker even snoepen. Als ik al het snoep op heb, moet ik ook nog het zakje weg gooien. Ik besluit het maar uit het raam op het dak van de burens te gooien.

Als ik de volgende morgen wakker word, is het zaterdag en hoef ik niet naar school. Heerlijk een dag vrij. Ik ren snel naar onder, en ga het dakterras op. Want we delen het huis, samen met die vrouw Hennie en haar zoon, Marco. En die jongen is zo ruig. Hij doet alles wat hij wil. Hij rookt en gaat niet naar school. Hij blijft de hele dag thuis en kijkt lekker tv, of zit op het dakterras lekker te spelen op de kleine computer. Hij was ongeveer net zo oud als Petra. Zij deed ook altijd wat ze wou. Lekker de vrijheid. Maar ik mocht er niet mee omgaan. Ze waren niet altijd aardig en lief zegt mamma. Maar ik snap er niets van. Ze zijn toch aardig. Ze maken ook de hele tijd grapjes. En moesten dan ook altijd erg hard lachen. Ik keek een beetje rond op het dakterras. Ik mocht er nooit komen, want het zou gevaarlijk zijn. Het dakterras was het dak van een bedrijf onder ons. Het huis wat we huurden, was een bovenwoning in Venlo. En in het midden van het dakterras was een grote glazen punttent. Als je door het raam naar beneden keek, kon je de mannen die er werken goed zien. Overal lagen van die kleine steentjes, wat een raar geluid maakt als je er overheen loopt. En ik liep er af en toe overheen, toen zag ik in een keer het papier liggen van de snoepzak. Snel keek ik om mij heen of niemand mij zag. Maar volgens mij sliep iedereen nog, behalve die Marco. Ik raapte het papiertje op en hoorde opeens vanachter, "laat die rotzooi toch liggen, is toch niet van ons." Ik werd dus in de gaten gehouden van die Marco. Snel liep ik naar binnen met het papiertje in mijn zak. Ik schaamde me heel erg. Misschien wist hij niet dat het van mij af kwam? Maar als hij het nou wel wist? Wat dan? Zou hij het gaan klikken aan mamma? Ik besloot het papiertje maar voor uit het raam te gooien. Dan kon het wegwaaien en het kon van iedereen zijn. Ik opende het raam en keek naar buiten. Hmm, wat zag dat er mooi uit. Alle mensen van boven te bekijken. Je kon ze op het hoofd kijken.

Hihhi, dat zag er leuk uit. Ik gooide het papiertje naar buiten en bekeek het hoe het omlaag dwarrelde. En opeens werd ik van achter naar binnen getrokken. Ik schrok heel erg en keek naar wie mij naar binnen getrokken had. O, dat was mamma, ik kreeg gelijk een oorvijs, “wil je dat nooit meer doen”, schreeuwde ze. “Je had wel naar beneden kunnen vallen. En wil je ook geen rotzooi op straat gooien? Dan gooi het maar netjes in de vuilnisbak. En opschieten, je moet ook de tafel dekken.” Ik bleef nog even staan en moest nog even denken. Had ze gezien hoe ik het papiertje weggooid? Had ze gezien hoe ik het van het dak weg haalde? Ik rende naar de keuken toe, en begon de spullen te pakken om de tafel te dekken.

De dag ging rustig voorbij, maar ik durfde niets meer van mij te laten horen. Want misschien wist ze wel van de gulden. En misschien ook wel van de snoepzak. En dan kreeg ik weer straf of werd ik weer over mamma's knie gelegd. Daar had ik echt geen zin in. Ik besloot de hele dag op mijn kamer te blijven en daar te gaan spelen. Ik speelde met de autootjes en de pop die ik van Peter had gekregen. En af en toe ging ik bij Angelina kijken, wat zij aan het doen was. Zij had een mooi poppenhuis gekregen. En daar kon ze de hele dag mee spelen. Ook kwamen er vriendjes op bezoek. En dan speelde ze samen. Dan moest de deur van haar dicht en mocht ik haar niet storen. En als ik dan wel stoorde kwam ze boos naar de gang toe gerent en kwam mamma eraan. “Laat Angelina nu eens rustig spelen”, riep ze mij dan altijd toe. Dan kreeg ik een oorvijs en werd aan mijn arm naar mijn kamer gesleurd. “Blijf hier maar spelen, en ik wil je niet meer horen.” Mamma was de laatste tijd erg moe, en we mochten niet meer met haar spelen of lawaai maken. En als het dan avond was, mocht ik ook maar heel even tv kijken. Heel even na het eten. Dan moest ik me klaar maken en naar bed. Angelina en Petra mochten altijd langer opblijven. En ik moest direct gaan slapen. Ik moest met mijn gezicht naar de muur toe liggen en mijn ogen sluiten, maar waarom? Ik was nog niet eens moe.

Af en toe, sloop ik heel zachtjes uit bed, en ging bij de balustrade zitten op de gang. En dan kon ik horen wat eronder gebeurde. Ik hoorde hoe ze plezier hadden, en lachte. En samen tv keken. Ook hoorde ik vaker dat ze om mij aan lachen waren, en blij waren dat ik al naar bed was. Ik was lastig vonden ze. En vaak veel te druk. Ik wilde zo veel aandacht, dat het niet leuk meer was. En ik was ook altijd en overal aan het storen. Ik vond het niet leuk om dat te horen. En op een nacht, toen ik er weer zat, kwam ineens Marco naar boven. Ik had hem niet gehoord, want hij sloop altijd stiekem naar zijn kamer. Ik schrok heel erg en bleef verschrikt zitten. Hij zag me en gaf me een aai over mijn hoofd. “Blijf maar lekker zitten, ik weet van niets”, Fluisterde hij. Hij ging naar zijn kamer, en daar hoorde ik hoe hij naar de radio luisterde. Dat was wel fijn. Hij vond mij aardig. Ik vond die aai over mijn hoofd wel leuk, maar omdat ik zo naar zijn deur aan kijken was, was ik vergeten op te letten. En daar was Angelina. Ze riep mamma en die was ook zo daar. “Wat doe jij nu nog uit bed, je had al lang moeten slapen. En nu heel snel naar bed.” Ik rende snel terug naar mijn bed, maar het kwaad was al geschied. Daar kwam mamma naar binnen en smeed de deur achter haar dicht. Ze trok mij uit bed en gaf me billenkloek op mijn blote billen. “En als je begint te huilen krijg je nog meer, en nu slapen.” Ik wachtte tot ze de deur achter haar sloot, en begon zachtjes te huilen. Maar mamma mocht het niet horen, anders kreeg ik nog meer. Al huilend viel ik in slaap.

De volgende morgen werd ik door Petra uit bed gehaald. Zij was altijd heel lief voor mij. Ze hielp mij met aan kleden en tandenpoetsen en zorgde ervoor dat ik op tijd onder was. Ze hielp mij ook dat ik er netjes uitzag. Het was zondag en dan gingen we altijd naar de kerk. En als we dan thuiskwamen had mamma altijd een kip gegrild aan het spit. Dan deden we samen eten. Dat was altijd erg leuk. Maar ik mocht nooit knoeien. Ik moest dan altijd goed zorgen dat mijn kleren schoon bleven. Ik kreeg dan ook altijd een slabbertje om, maar ingezien we niet veel geld hadden kreeg ik altijd een handdoek om, want ik was een knoeier en knoeide altijd heel veel. We mochten dan kluiven, tot